

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 377/2004
av den 19 februari 2004
om inrättande av ett nätverk av sambandsmän för invandring

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 63.3 b och artikel 66 i detta,

med beaktande av Republiken Greklands initiativ ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl:

- (1) I den strategi för förvaltning av EU-medlemsstaternas yttre gränser som rådet antog vid sitt möte den 13 juni 2002 förutses upprättandet av ett nätverk av sambandsmän för invandring, utstationerade i tredje land.
- (2) I sina slutsatser från mötet den 21–22 juni 2002 uppmanade Europeiska rådet i Sevilla till inrättande av ett nätverk av medlemsstaternas sambandsmän för invandring före utgången av år 2002.
- (3) Vid sitt möte den 28–29 november 2002 antog rådet slutsatser om en förbättring av nätverket av sambandsmän för invandring och noterade ordförandeskapets rapport, av vilken det framgår att det finns ett nätverk av sambandsmän för invandring i de flesta länder som rapporten omfattar, men noterade dessutom att det finns ett behov av att ytterligare stärka detta nätverk.
- (4) Europeiska rådet i Thessaloniki den 19–20 juni 2003 betonade behovet av att påskynda arbetet med antagandet av det relevanta rättsliga instrumentet om det formella inrättandet i tredje land av nätverket av sambandsmän för invandring, så att detta kan antas så snart som möjligt och före utgången av 2003. Europeiska rådet hänvisade också till vikten av den information som nätverket av sambandsmän skall tillhandahålla vid utvecklingen av en utvärderingsmekanism för att övervaka förbindelserna med de tredje länder som inte samarbetar med Europeiska unionen i kampen mot den olagliga invandringen.
- (5) Som en följd av Europeiska rådet i Thessaloniki är det nödvändigt att formalisera förekomsten av och arbetssättet för ett sådant nätverk genom att utnyttja erfarenheterna från pågående projekt, inbegripet

nätverket av sambandsmän för invandring för västra Balkan under belgisk ledning, genom en bindande rättsakt där man fastslår skyldigheten att upprätta samsamarbetsformer mellan medlemsstaternas sambandsmän, målen för ett sådant samarbete, sambandsmännens uppgifter och lämpliga kvalifikationer samt deras skyldigheter mot värdlandet och den utsändande medlemsstaten.

- (6) Det är också önskvärt att formalisera det sätt på vilket de berörda gemenskapsinstitutionerna informeras om verksamheten i nätverket av sambandsmän för invandring så att de kan vidta eller föreslå sådana åtgärder som kan visa sig nödvändiga för att ytterligare förbättra den övergripande hanteringen av personkontrollerna vid medlemsstaternas yttre gränser.
- (7) Rådets beslut 2003/170/RIF av den 27 februari 2003 om gemensamt utnyttjande av sambandsmän som är utsända av medlemsstaternas brottsbekämpande organ ⁽²⁾ skall beaktas.
- (8) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽³⁾, en utveckling av Schengenregelverket vilket omfattas av det område som avses i artikel 1 punkterna A och E i rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtalet ⁽⁴⁾.
- (9) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i det till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om Danmarks ställning deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i Danmark. Eftersom denna förordning bygger på Schengenregelverket enligt bestämmelserna i avdelning IV i tredje delen av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, skall Danmark, i enlighet med artikel 5 i nämnda protokoll, inom en tid av sex månader efter det att rådet har antagit denna förordning besluta huruvida det skall genomföra den i sin nationella lagstiftning.

⁽¹⁾ EUT C 140, 14.6.2003, s. 12.

⁽²⁾ EUT L 67, 12.3.2003, s. 27.

⁽³⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

- (10) Förenade kungariket deltar i denna förordning i enlighet med artikel 5 i det till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar och artikel 8.2 i rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser av Schengenregelverket ⁽¹⁾.
- (11) Irland deltar i denna förordning i enlighet med artikel 5 i det till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar och artikel 6.2 i rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket ⁽²⁾.
- (12) Förenade kungarikets och Irlands deltagande i denna förordning hänför sig, i enlighet med artikel 8.2 i rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 och artikel 6.2 i rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002, till gemenskapens förpliktelser att vidta åtgärder för att utveckla de bestämmelser i Schengenregelverket mot organiseringen av olaglig invandring i vilka Förenade kungariket och Irland deltar.
- (13) Denna förordning utgör en rättsakt som bygger på Schengenregelverket eller på annat sätt anknyter till det enligt artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. I denna förordning skall med sambandsman för invandring avses en företrädare för någon av medlemsstaterna som av en invandringsmyndighet eller annan behörig myndighet har utstationerats för att upprätta och upprätthålla kontakter med myndigheterna i värdlandet i syfte att bidra till att förebygga och bekämpa olaglig invandring samt bidra till att olagliga invandrare kan återvända och till hanteringen av laglig migration.

2. Vid tillämpningen av denna förordning skall som sambandsmän för invandring även anses sådana sambandsmän i vars arbete invandningsfrågor ingår.

3. Sambandsmän för invandring kan, under en rimlig tidsperiod som skall fastställas av den utsändande medlemsstaten, stationeras hos medlemsstaternas nationella konsulära myndig-

heter i tredje land, eller hos andra medlemsstaters relevanta myndigheter men även hos de behöriga myndigheterna i tredje land och hos internationella organisationer.

4. Denna förordning påverkar inte uppgifterna för sambandsmän för invandring när det gäller deras ansvar enligt nationell lag, politik eller förfaranden, eller särskilda avtal som har ingåtts med värdlandet eller med internationella organisationer.

Artikel 2

1. Varje medlemsstat skall sörja för att dess sambandsmän för invandring upprättar och upprätthåller direkta kontakter med de behöriga myndigheterna i värdlandet och alla lämpliga organisationer i värdlandet, för att kunna underlätta och påskynda insamling och utbyte av information.

2. Sambandsmän för invandring skall samla in information för användning på antingen operativ nivå eller strategisk nivå eller bådadera. Sådan information skall särskilt avse frågor som gäller

- flöden av olagliga invandrare med ursprung i eller som transiterar genom värdlandet,
- de rutter som dessa flöden av olagliga invandrare följer för att nå medlemsstaternas territorier,
- deras metoder, bl.a. de transportmedel som används, inblandning av mellanhänder osv.,
- förekomsten av och verksamheten för brottsliga organisationer som är inblandade i människosmuggling,
- tillbud och händelser som kan innebära eller blir orsak till en ny utveckling när det gäller flöden av olagliga invandrare,
- de metoder som används för hel- eller delförfälskning av identitets- och resehandlingar,
- sätt och metoder för att bistå myndigheterna i värdländerna att förhindra flöden av olaglig invandring som härrör från eller transiterar genom deras territorier,
- sätt och metoder för att underlätta för olagliga invandrare att återvända till sina ursprungsländer,
- lagstiftning och rättspraxis när det gäller de frågor som anges ovan,
- information som översänds via systemet för tidig varning.

3. Sambandsmän för invandring skall även ha rätt att bistå när det gäller att fastställa identiteten på medborgare från tredje land och underlätta för dem att återvända till sitt ursprungsland.

⁽¹⁾ EGT L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽²⁾ EGT L 64, 7.3.2002, s. 20.

4. Medlemsstaterna skall se till att deras sambandsmän för invandring utför sina uppgifter inom ramen för sina ansvarsområden och i enlighet med de bestämmelser, inbegripet dem om skydd av personuppgifter, som fastställs i deras nationella lagstiftning och i alla avtal eller arrangemang som ingåtts med värdländerna eller med internationella organisationer.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall systematiskt och utan dröjsmål informera varandra, rådet och kommissionen om sina utstationeringar av sambandsmän för invandring och även lämna en beskrivning av deras uppgifter. Kommissionen skall lämna information i samlad form till rådet och medlemsstaterna.

2. Varje medlemsstat skall även informera de övriga om sina avsikter när det gäller utstationeringen till tredje land av sambandsmän för invandring för att ge de övriga medlemsstaterna möjlighet att uttrycka intresse för att med den berörda medlemsstaten ingå ett samarbetsavtal om sådan utstationering, såsom anges i artikel 5.

Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall se till att deras sambandsmän för invandring som utstationerats i samma tredje länder eller regioner sinsemellan upprättar lokala eller regionala nätverk för samarbete. Inom ramen för sådana nätverk skall sambandsmännen för invandring särskilt

- mötas regelbundet och så snart det krävs,
- utbyta information och praktiska erfarenheter,
- vid behov samordna de ståndpunkter som skall intas i kontakterna med kommersiella transportörer,
- vid behov delta i gemensam specialiserad utbildning,
- vid behov organisera informationsmöten och utbildningskurser för medlemmar av den diplomatiska och konsulära personalen vid medlemsstaternas beskickningar i värdlandet,
- anta gemensamma strategier när det gäller metoderna för att samla in och lämna strategiskt relevant information, inbegripet riskanalyser, till de utsändande medlemsstaternas behöriga myndigheter,
- bidra till halvårsrapporter om sin gemensamma verksamhet, som utformas i enlighet med artikel 6.1,
- i tillämpliga fall upprätta regelbundna kontakter med liknande nätverk i värdlandet och angränsande tredje länder.

2. Företrädare för Europeiska kommissionen skall ha rätt att delta i de möten som organiseras inom ramen för nätverket av sambandsmän för invandring, men om det krävs av operativa skäl kan möten hållas utan närvaro av en företrädare för kommissionen. Andra organ och myndigheter kan, när så är lämpligt, också bjudas in.

3. Den medlemsstat som innehar ordförandeskapet för Europeiska unionens råd skall ta initiativ till sådana möten. Om den medlemsstat som innehar ordförandeskapet inte är företräd i landet eller regionen skall den medlemsstat som tillförordnats att inneha ordförandeskapet ta initiativ till mötet.

Artikel 5

1. Medlemsstaterna kan bilateralt eller multilateralt överenskomma om att den sambandsman för invandring som en medlemsstat har stationerat ut i ett tredje land eller hos en internationell organisation även skall bevaka en eller flera andra medlemsstaters intressen.

2. Medlemsstaterna kan även överenskomma om att deras sambandsmän för invandring skall fördela vissa uppgifter sinsemellan.

Artikel 6

1. Den medlemsstat som innehar ordförandeskapet för Europeiska unionens råd eller, om den medlemsstaten inte är företräd i landet eller regionen, den medlemsstat som tillförordnats att inneha ordförandeskapet, skall i slutet av varje halvår upprätta en rapport om verksamheten vid de nätverk för sambandsmän för invandring där den har en företrädare, samt om situationen i värdlandet när det gäller olaglig invandring, och överlämna denna till rådet och kommissionen.

2. Rapporten skall utarbetas i enlighet med en modell och ett format som fastställs av kommissionen.

3. Dessa rapporter kommer att bli en synnerligen viktig källa till information vid förberedandet, i slutet av varje ordförandeskap, av en utvärderingsrapport som skall föreläggas rådet efter att ha utarbetats av kommissionen, och som behandlar den aktuella situationen i varje tredje land, där medlemsstaternas sambandsmän för invandring är utstationerade.

4. Kommissionen skall på grundval av de ovannämnda rapporterna införa en sammanfattande faktarapport i sin årsrapport om utformningen av en gemensam politik i fråga om olaglig invandring, människosmuggling och människohandel, yttre gränser och återsändande av personer som vistas olagligt i unionen. När den förelägger rådet sin utvärdering kan kommissionen framlägga de förslag eller rekommendationer som den anser vara lämpliga.

Artikel 7

Denna förordning påverkar inte de bestämmelser om konsulärt samarbete på lokal nivå som anges i de gemensamma konsulära anvisningarna angående viseringar till diplomatiska beskickningar och karriärkonsulat⁽¹⁾.

Artikel 8

Denna förordning träder i kraft den 5 januari 2004.

⁽¹⁾ EGT C 313, 16.12.2002, s. 1.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdad i Bryssel den 19 februari 2004.

På rådets vägnar

M. McDOWELL

Ordförande
